वक्ता मन्त्रमयीं निपीय च सुधानिःस्यन्दरूपां विशे-
द्भूयोऽप्यात्मनिकेतनं पुनरपि व्युत्थाय पीत्वा विशेत् ॥
१३ ॥

योऽभ्यस्यत्यनुदिनमेवमात्मनामुं
वीजोत्थान्दुरितजरापमृत्युरोगान् ।
जित्वाऽसौ स्वयमिव मूर्त्तिमाननङ्गः
संजीवेच्चिरमलिनीलकेशजालः ॥ १४ ॥

स्फुटमधुरपदार्णश्रेणिरत्यद्भुतार्था
झटिति वदनपद्मान्निःसरत्यस्य वाणी ।
अपिच सकलमन्त्रास्तस्य सिद्ध्यन्ति संचु-
ब्धपरमघनसौख्यैकास्पदं वर्त्तते सः ॥ १५ ॥

भ्राम्यन्मूर्त्तिं मूलचक्रादनङ्गं
श्रीभिर्भीभीरक्तपीयूषयुङ्भिः ।
विश्वाकाशं पूरयन्तं विचिन्त्य
प्रत्यावेश्यास्तत्र वश्यायसाध्याः ॥ १६ ॥

नार्य्यो नरा वा नगरी सभा वा
प्रवेशितास्तत्र निषक्तचेतसः ।
स्युः किङ्करास्तस्य झटित्यनारतं
चिराय तन्निघ्नधियो न संशयः ॥ १७ ॥

तरणिदलसनाथे शक्रगोपारुणे यो
रविशशिशिखिविम्बप्रस्फुरद्धारुमध्ये ।